Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 198.595 van 7 december 2009

G./A. 157.085/VI-18.136

In zake: **BONBLED** Sylvie,

die woonplaats heeft gekozen in
rue Haute nr. 1A,
6760 Ethe,

tegen:

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar regering,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Martine VAN ASSCHE, advocaat,
Voorzittersstraat nr. 28
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 oktober 2004 ingediende verzoekschrift, waarbij Sylvie BONBLED de nietigverklaring vordert van:

a) "het besluit van onbekende datum en van een onbekende auteur, waarbij Mevrouw Hélène VILLAUME op tijdelijke basis aangesteld is als kleuteronderwijzeres met een volledige opdracht in de onderwijsinstellingen van de Franse Gemeenschap, voor het schooljaar 2004-2005";
b) de impliciete weigering die uit de eerste bestreden handeling voortvloeit om verzoekster voor dezelfde betrekking aan te stellen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer ERNOTTE, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 september 2009, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 4 november 2009;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Monique DETRY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Jean LAURENT, loco Mr. Martine VAN ASSCHE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer ERNOTTE, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens nuttig zijn voor het onderzoek van de zaak:

Naar aanleiding van een oproep aan de gegadigden voor een tijdelijke aanstelling in het onderwijs van de Franse Gemeenschap, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 6 januari 2004, solliciteren verzoekster en H. VILLAUME naar functie nr. 1 kleuteronderwijzeres. Voor de zone Luxemburg staat verzoekster met 4 sollicitaties op de 91ste plaats van de rangschikking van gegadigden van de eerste groep voor de voornoemde functie. H. VILLAUME staat met 3 sollicitaties op de 98ste plaats in die rangschikking.

Handelend overeenkomstig de voordrachten gedaan door het hoofd van de betrokken onderwijsinstelling en zijn bestuur, neemt de minister bevoegd voor het basisonderwijs op 3 juni 2004 een beslissing waarbij H. VILLAUME aangesteld wordt aan de autonome lagere school van de Franse Gemeenschap te Ethe, teneinde er voor onbepaalde duur en uiterlijk tot 30 juni 2005 de functie van kleuteronderwijzeres met volledige opdracht te vervullen. Deze beslissing is de eerste bestreden handeling, terwijl de tweede bestreden handeling de daaruit volgende impliciete weigering is om verzoekster in diezelfde functie aan te stellen.

"Teneinde de rechtspositionele bepalingen in acht te nemen" besluit de Minister-President op 28 oktober 2004 om zonder terugwerkende kracht een einde te maken aan de aanstelling van H. VILLAUME en verzoekster te belasten met het vervullen van de bewuste betrekking voor de rest van het schooljaar 2004-2005;

Overwegende dat, steunend op het arrest-LAMBERT, nr. 128.139 van 13 februari 2004, de verwerende partij betoogt dat verzoekster nalaat precieze uitleg te verstrekken over de omstandigheden waarin zij kennis gehad heeft van de bestreden beslissingen en dat het onderhavige beroep derhalve afgewezen moet worden wegens overschrijding van de termijn;

Overwegende dat verzoekster daarop antwoordt dat zij sedert 1 september 2004 begaan is met het gevolg dat gegeven is aan haar sollicitatie en op geregelde tijdstippen naar het bestuur gebeld heeft en tweemaal naar de Minister-President heeft geschreven; dat de echtheid van die initiatieven volgens haar niet kan worden ontkend, te meer daar deze de Franse Gemeenschap ertoe hebben aangezet op 28 oktober 2004 de beslissing om H. VILLAUME aan te stellen, te herzien;

Overwegende dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoekster kennis zou hebben gehad van de bestreden beslissing meer dan zestig dagen voordat zij op 30 oktober 2004 onderhavig beroep heeft ingesteld; dat dat beroep overigens ingesteld is nauwelijks meer dan tien dagen nadat verzoekster met een schrijven van 19 oktober 2004 de aandacht van de Minister-President gevestigd heeft op haar beroepssituatie en op het feit dat H. VILLAUME, ondanks een minder gunstige rangschikking, in aanmerking gekomen is voor een aanstelling; dat zij deze brief op 25 oktober 2004 nogmaals in herinnering heeft gebracht; dat daaruit volgt dat verzoekster blijk gegeven heeft van de vereiste naarstigheid; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat verzoekster niet bewijst belang te hebben bij het beroep, daar zij op 28 oktober 2004 in aanmerking genomen is voor een aanstelling; dat zij vervolgt dat overeenkomstig het beginsel van de geleverde dienst, haar geen enkele bezoldiging verschuldigd is voor de periode die voorafgegaan is aan die datum en dat het vooruitzicht op een latere rechtsvordering, volgens de rechtspraak van de Raad van State, niet voldoende is wil een beroep tot nietigverklaring ontvankelijk zijn;

Overwegende dat los van het feit dat de onderhavige procedure ten doel zou hebben verzoekster de mogelijkheid te bieden om gemakkelijker een rechtsvordering in te stellen die ertoe zou strekken bezoldigd te worden voor de

periode van 1 september tot 28 oktober 2004 of een schadevergoeding te verkrijgen in het kader van een vordering gegrond op de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, verzoekster belang blijft hebben bij de nietigverklaring van een aanstelling waarvoor zij tijdelijk uitgesloten is, aangezien zij door die uitsluiting benadeeld is doordat zij, voor de toepassing van de rechtspositionele bepalingen gebaseerd op de duur van de verstrekte diensten, slechts een lager aantal dagen kan doen gelden dan het aantal waarop zij had kunnen bogen als zij, overeenkomstig de voorrang die zij genoot, vanaf 1 september 2004 de betrekking had gekregen die toen aan H. VILLAUME is toegewezen; dat de exceptie wordt afgewezen;

Overwegende dat, wat de tweede bestreden handeling betreft, de verwerende partij betoogt dat hoewel artikel 25 van het statuut van 22 maart 1969 aan degenen die gesolliciteerd hebben naar een tijdelijke aanstelling als leraar, het recht verleent om in dienst te worden opgeroepen in de volgorde van hun rangschikking, verzoekster evenwel geen enkel recht heeft om met voorrang op de vóór haar gerangschikte kandidaten de bestreden aanstelling te verkrijgen; dat zij hieruit besluit dat het beroep, ten aanzien van het tweede onderwerp ervan, onontvankelijk verklaard moet worden; dat zij toegeeft dat ofschoon de Raad van State meermaals geoordeeld heeft dat wanneer niet wordt beweerd dat beter gerangschikte kandidaten dan de aanvrager tijdig annulatieberoepen hebben ingesteld tegen de bestreden aanstelling of tegen de impliciete beslissingen om hen niet aan te stellen, die beslissingen beschouwd moeten worden als definitieve beslissingen wat hen betreft en dus de impliciete weigering om verzoeker aan te stellen, moet worden vernietigd, zij evenwel kritiek heeft op die arresten; dat zij immers van oordeel is dat a posteriori stellen dat de minister niet kon weigeren de minder gunstig gerangschikte verzoeker aan te stellen, omdat de kandidaat die aangesteld had moeten worden, wegens latere elementen geacht moet worden te hebben afgezien van zijn recht van voorrang, klaarblijkelijk indruist tegen het beginsel dat de wettigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden op de dag dat deze gesteld is en niet op de grondslag van latere gebeurtenissen; dat zij stelt dat de voornoemde rechtspraak eveneens strijdig is met het beginsel, vaak bevestigd door het Hof van Cassatie en door de Raad van State, dat afstand van een recht niet vermoed wordt en niet kan worden afgeleid uit een louter passieve of afwachtende houding van de betrokkene; dat zij besluit dat zoals in verschillende arresten reeds is gedaan, ervan moet worden uitgegaan dat de vordering tot nietigverklaring van de impliciete weigering om een tijdelijke kracht aan te stellen onontvankelijk is telkens als, zoals in casu, uit het administratief dossier niet blijkt dat de aanvrager de enige was die aanspraak kon maken op de bestreden aanstelling bij ontstentenis van andere voorrangskandidaten;

Overwegende dat verzoekster repliceert dat veeleer dan te beweren en a fortiori te bewijzen dat een beter gerangschikte kandidaat dan zij niet zou zijn aangesteld, de Franse Gemeenschap haar uiteindelijk heeft aangesteld, waarmee ze toegegeven heeft dat zij aangesteld diende te worden; dat volgens haar deze beslissing, waarvan niemand de regelmatigheid betwist, het bewijs is dat zij absolute voorrang genoot om aangesteld te worden en dat de weigering om haar aan te stellen derhalve dient te worden vernietigd;

Overwegende dat uit de motivering van de ministeriële beslissing van 28 oktober 2004 duidelijk blijkt dat gelet op de rangschikking van de kandidaten uit de eerste groep voor de betrekking van kleuteronderwijzeres, de betreffende betrekking toegewezen moest worden aan verzoekster; dat overigens uit geen enkel ander stuk uit het dossier blijkt dat een andere kandidaat een grotere voorrang had dan die van verzoekster; dat de exceptie wordt afgewezen;

Overwegende dat verzoekster een enig middel ontleent aan de schending van artikel 25 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen, alsook van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 juli 1969 tot vaststelling van de regels voor de rangschikking van de kandidaten voor een tijdelijke aanstelling in het rijksonderwijs; dat zij stelt dat zij op grond van de voornoemde rechtspositionele bepalingen met voorrang op H. VILLAUME had moeten zijn aangesteld, aangezien laatstgenoemde in de rangschikking van kandidaten van de eerste groep voor de functie van kleuteronderwijzeres op een minder gunstige plaats staat dan zij;

Overwegende dat in de memorie van antwoord geen enkele overweging staat om aan te tonen dat het enige middel moet worden afgewezen;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie een exceptie van onbevoegdheid opwerpt; dat zij, onder verwijzing naar de arresten van het Hof van Cassatie van 20 december 2007, AR nr. C.06.0596.F en AR nr. C.06.0574.F, stelt dat wanneer de bestuurlijke overheid een gebonden bevoegdheid uitoefent, het beroep tegen de beslissing die zij neemt, ingesteld moet worden bij de rechtbanken van de rechterlijke orde; dat zij het standpunt ingenomen in de arresten nr. 189.470 en nr. 189.471 van 14 januari 2009, die dezelfde

problematiek betreffen als die van het onderhavige beroep, ongegrond acht; dat zij haar stelling als volgt uiteenzet:

" Welnu, uit de artikelen 24 en 25 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 en uit artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 juli 1969 volgt dat wanneer een betrekking open staat in de zone waarvoor een rangschikking van de kandidaten is opgemaakt, de Minister alleen in de volgorde van die rangschikking mag aanstellen en alleen de kandidaat die de grootste voorrang heeft mag aanstellen.

Aldus heeft deze kandidaat een subjectief recht om aangesteld te worden voor de betrekking die, in die zone, overeenstemt met zijn kandidatuur, ongeacht de instelling waar die betrekking vacant is: het recht heeft betrekking op de aanstelling voor de vacante betrekking en niet op de locatie van de instelling waar die betrekking vacant is, van het ogenblik af dat ze in die zone gelegen is.

Wanneer verschillende identieke betrekkingen vacant zijn in onderscheiden instellingen van de zone, kan de kandidaat die de grootste voorrang heeft zich niet beroepen op een subjectief recht om aangesteld te worden in een welbepaalde instelling, en niet in een andere: als hij aangesteld wordt in deze of gene instelling van de zone, is hem recht gedaan.

Zulks neemt niet weg dat de Minister geen enkele beoordelingsvrijheid heeft wat betreft het al dan niet aanstellen van de kandidaat die de grootste voorrang heeft en dat zijn bevoegdheid in dat verband volledig gebonden is";

dat zij vervolgt dat ze cassatieberoep heeft ingesteld tegen de arresten nrs. 189.470 en 189.471 van 14 januari 2009; dat zij tevens kritiek levert op arrest nr. 190.776 van 25 februari 2009, in zake CALBERT tegen de Post;

Overwegende dat het onderzoek van de exceptie van onbevoegdheid die door de verwerende partij in haar laatste memorie wordt opgeworpen, samenhangt met dat van het enige middel;

Overwegende dat de artikelen 23, 24 en 25 van het voornoemde koninklijk besluit van 22 maart 1969 luiden:

" Art. 23. - De kandidaat die naar verschillende ambten solliciteert, moet voor ieder ambt een afzonderlijke kandidatuur indienen. Hij vermeldt in welke zone(s) hij verkiest zijn ambt uit te oefenen.

Art. 24. - Voor ieder van de te begeven wervingsambten worden de kandidaten, die op regelmatige wijze hun kandidatuur hebben gesteld en de vereiste voorwaarden vervullen, gerangschikt volgend de door Ons vastgestelde regels.

Art. 25. - De kandidaten voor een tijdelijke aanstelling worden opgeroepen in de volgorde van hun rangschikking en rekening houdend met de door hen uitgesproken voorkeur voor een zone.

In het onderwijs voor sociale promotie, worden de lestijden die in eenzelfde ambt binnen dezelfde zone beschikbaar zijn, aan de best gerangschikte tijdelijke toevertrouwd, om hem de mogelijkheid te verschaffen om een ambt met volledig leerplan uit te oefenen.

dat artikel 37 van dat besluit voorts het volgende bepaalt:

" Artikel 37. - De prioritaire tijdelijken worden aangesteld door de Regering naar rato van een aantal betrekkingen die zij per ambt vastlegt na het advies te hebben ingewonnen van de zonale affectatiecommissie en van de interzonale affectatiecommissie.

Dit advies vermeldt, per zone, per inrichting en per ambt :

1/ het totaal aantal vacante betrekkingen, ongeacht het aantal uren waaruit deze betrekkingen bestaan, met verduidelijking van dit aantal uren per betrekking;

2/ het aantal vacante betrekkingen dat deze instanties voorstellen om toe te kennen aan prioritaire tijdelijken. Dit voorstel wordt voor iedere betrekking met redenen omkleed;

3/ het aantal niet vacante betrekkingen dat deze instanties voorstellen om toe te kennen aan prioritaire tijdelijken. Dit voorstel wordt voor iedere betrekking met redenen omkleed.

De kandidaten worden in de volgorde van het klassement in dienst opgeroepen in de hoedanigheid van prioritaire tijdelijke in een van de inrichtingen van de zone of een van de zones waar hen de erkenning in de hoedanigheid van prioritaire tijdelijke wordt gevraagd. ";

Overwegende dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 juli 1969 tot vaststelling van de regels voor de rangschikking van de kandidaten voor een tijdelijke aanstelling in het rijksonderwijs luidt als volgt:

" Artikel 3. - De kandidaten voor een tijdelijke aanstelling worden in dienst geroepen rekening houdend met de voorkeur die ze voor een of meer zone(s) te kennen hebben gegeven en in de volgorde van hun rangschikking.

De kandidaten van de eerste groep hebben voorrang op die van de tweede groep.

De personeelsleden, benoemd in vast verband in een ambt, die het vereiste bekwaamheidsbewijs bezitten voor een ander ambt waarin zij om hun aanstelling als tijdelijke verzoeken, alsook in het onderwijs voor sociale promotie, de personeelsleden die in vast dienstverband worden benoemd in een ambt met onvolledige dienstprestaties worden in de in lid 2 bedoelde rangschikking opgenomen. Het aantal kandidaturen die hun wordt toegekend is het aantal volledige jaren dienstanciënniteit berekend op de datum vastgelegd door de oproep tot de kandidaten en overeenkomstig artikel 3*sexies* van het koninklijk besluit d.d. 18 januari 1974, genomen ter uitvoering van artikel 164 van hoger vermeld koninklijk besluit d.d. 22 maart 1969.

In de eerste groep worden de kandidaten gerangschikt volgens het aantal kandidaturen, ingediend overeenkomstig de vereisten van artikel 18 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen, en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen.

Zo het aantal ingediende kandidaturen gelijk is, volgens het kalenderjaar waar het jongste diploma, getuigschrift of brevet dat geldt als vereist

bekwaamheidsbewijs voor het te begeven ambt, werd uitgereikt, wordt voorrang gegeven aan de kandidaat die sedert het grootste aantal jaren houder is van het vereist bekwaamheidsbewijs.

Zo het jaar van uitreiking van het jongste diploma, getuigschrift of brevet hetzelfde is, volgens de geboortedatum van de kandidaat, wordt voorrang gegeven aan de oudste kandidaat.

Langdurige dienstaanstellingen worden bij voorkeur toegekend aan de kandidaten die de grootste voorrang hebben.

De tijdelijke van de eerste groep die zijn taak op voldoende wijze volbracht heeft, wordt echter, behoudens diens andersluidende aanvraag, opnieuw aangesteld in de inrichting waar hij het vorige schooljaar tewerkgesteld was. De voorkeur die hij geniet is geen beletsel voor de prioritaire aanstelling van een beter geklasseerde kandidaat.";

Overwegende dat uit die bepalingen volgt dat de verwerende partij over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om prioritaire tijdelijken aan te wijzen en om vervolgens tijdelijke aanstellingen te doen; dat het er voor de overheid immers niet alleen om gaat vast te stellen dat voldaan is aan precieze en objectieve reglementaire voorwaarden; dat niet alle voorwaarden gesteld in de toepasselijke regelgeving die kenmerken vertonen; dat aldus enerzijds de overheid een oordeel moet vellen over van nature veranderlijke selectiecriteria, zoals verslagen van schoolhoofden en inspecteurs, en over criteria inzake rangschikking, zoals de schoolbevolking, die van invloed is op het aantal betrekkingen; dat zij anderzijds een oplossing moet kiezen uit die welke wettelijk mogelijk zijn wegens de combinatie van die maatstaven; dat hieruit volgt dat, doordat er meerdere evenwaardige betrekkingen en van gelijke duur kunnen bestaan in verschillende instellingen van een bepaalde zone, de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft de aanstelling van een kandidaat in één van die instellingen; dat in casu verzoekster noch in haar brief van 19 oktober 2004, waarin zij "de bevoegde minister op de hoogte brengt van haar situatie, noch in haar brief van 25 oktober 2004, waarin zij zich erover verbaast dat ze voor geen enkele aanstelling in aanmerking gekomen is", aanspraak maakt op een aanstelling in een welbepaalde instelling; dat zij dit overigens niet had kunnen doen, aangezien zij aldus zou hebben gevraagd om de erkenning van een subjectief recht, waarop zij geen aanspraak kan maken;

Overwegende dat het arrest van het Hof van Cassatie van 20 december 2007, AR nr. C.06.0574.F inzonderheid als volgt is gemotiveerd:

"De hoven en rechtbanken nemen kennis van de vordering van een partij die op een subjectief recht gegrond is.
Het bestaan van een dergelijk recht veronderstelt dat de eiser zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht

rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan die partij belang heeft.
Opdat een partij zich op een dergelijk recht zou kunnen beroepen ten aanzien van de bestuurlijke overheid, dient de bevoegdheid van die overheid gebonden te zijn."

dat het Hof van Cassatie, na de motivering van het arrest van de Raad van State waartegen het verzoekschrift in hogere voorziening is gericht en de wettelijke en reglementaire bepalingen die in casu van toepassing zijn te hebben onderzocht, het volgende geconcludeerd heeft:

" Uit die bepalingen volgt, enerzijds, dat, hoewel de vervulling van de in artikel 9 van het koninklijk besluit bepaalde voorwaarden van rechtswege de terbeschikkingstelling van het personeelslid tot gevolg heeft, de wijziging van zijn administratieve stand, zoals het arrest beslist, een administratieve beslissing vereist, anderzijds echter, dat de bevoegdheid van de administratie om over het vervuld zijn van die voorwaarden uitspraak te doen gebonden is, daar de oorzaken van de afwezigheden van het personeelslid alleen correct zijn bepaald wanneer die bepaling is geschied conform de wettelijke en verordenende bepalingen die de aard ervan omschrijven.";

dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 20 december 2007, AR nr. C.06.0596.F het volgende heeft geoordeeld:

" Uit die [decreet] bepalingen blijkt dat de bevoegdheid van het bestuur om uitspraak te doen over het verlies van het recht op de wedde een gebonden bevoegdheid is, aangezien de oorzaken van de onregelmatigheid alleen correct zijn bepaald wanneer die bepaling is gebeurd conform de bepalingen van het decreet die daaraan deze aard toekennen.
Door te oordelen dat krachtens het bovenaangehaalde artikel 20 "de bevoegdheid van de (eiseres) enkel gebonden is wanneer de niet-inachtneming van de artikelen 2 tot 19 (...) bewezen is" en dat "de tegenpartij, om die niet-inachtneming te bewijzen, over volle beoordelingsvrijheid beschikt", verantwoordt het arrest niet naar recht zijn beslissing om de exceptie van onbevoegdheid van de eiseres te verwerpen.";

Overwegende dat de verwerende partij in het kader van het onderhavige beroep niet alleen werk moet maken van het bepalen van het aantal dagen afwezigheid of het kwalificeren van feiten, maar dat zij op grond van haar beoordelingsbevoegdheid, kan kiezen uit verschillende gelijkwaardige oplossingen, zoals hiervoren uiteengezet is; dat verzoekster in casu geen subjectief recht heeft; dat daaruit volgt dat de Raad van State bevoegd is om kennis te nemen van het beroep;

Overwegende dat het enige middel gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Vernietigd worden het besluit van 3 juni 2004 waarbij Hélène VILLAUME voor het schooljaar 2004-2005 aangesteld is voor een volledige opdracht in de autonome lagere school van de Franse Gemeenschap te Ethe, alsook de impliciete weigering die daaruit voortvloeit om Sylvie BONBLED in dezelfde betrekking aan te stellen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zeven december tweeduizend negen door:

Mevr.	DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier **De Voorzitter**

V. SCHMITZ **O. DAURMONT**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.